

byrdes; ogsaa skulle gjælde for Danmark og Norge, saavel som ogsaa for Sverrig og Norge indbyrdes; men vi haabe, at ligesom den svenske Regjering har været istand til i Forening med Kongen af Danmarks Regjering at faae et Lovudkast gennemført, som svarer til nærværende, saaledes vil Norge endnu blive inddraget med i den Lovgivning, vi her skulle give. Det er en lille svag Begyndelse, men den er god, fordi Tingen kan see nogen Fare derved. Det er til Nytte ligesaa godt for den svenske Borger som for den danske, at en Mand, idet han gaar over Sundet, ikke skal kunne undrage sig fra at opfylde sin Forpligtelse, og i saa Henseende vil den, troer jeg, skabe ikke saa ringe Gavn, uden at den kan medføre nogensomhelst Ulempe. Lovudkastet er i det andet Thing behandlet med stor Omhyggelighed, og som det her foresligger, antager jeg ikke det vilde være tilraadeligt at gjøre ialtsald væsentlige Forandringer deri, da de kunne føre til, at Loven ikke udkommer; derfor jo hurtigere og lettere vi tage den, desto bedre. Der er kun et Punkt jeg skal tillade mig at henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Jeg antager, det vil være rigtig, at der naar denne Lov udkommer, udgaaer en kongelig Anordning, hvori Underretning gives om de forskjellige svenske Autoriteter, hvis Loven skal være bindende med Hensyn til Executionen af svenske Domme i Danmark. En saadan Offentliggjørelse troer jeg vilde være af væsentlig Nytte, fordi der vil være mange Fogeder i Danmark, der ikke ville være istand til at bestemme, hvorvidt den, der har paategnet Dommen, ogsaa dertil var berettiget.

Sable: Det er virkelig ikke mig, der ved denne Leilighed har bragt „den høiere Politikk“ i Bevægelse. Vi forhandle her en lille Lov „om Fuldbyrkelse i Kongeriget Danmark af Domme og Kjendelser, affagte ved svenske Retter“. Det kan jo være meget godt at bringe et nærmere Baaud tilveie mellem de Skandinaver, hvem der er overgaaet en Dom, men jeg for min Deel hører egentlig til dem, der troe, at et nøiere Baaud allerede nu forener alle Nordboere. Jeg gaaer blot det Skridt videre end de andre Herrer, at jeg regner noget Mere til Norden, end de regne dertil, og

det er egentlig deri, troer jeg, at den hele Meningsforskjel ligger. Det er den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage), som uden at der forelaa den aller mindste Anledning dertil, har holdt en høit gaaende skandinavisk Tale, og saa tillige ved denne Leilighed med en Slags praktisk Skandinavisme kastet en Skygge over paa de Dele af Norden, som denne Lov endnu ikke omfatter. Der var et lille Ord, som jeg sidst undlod at nævne, og som sandsynligvis bragte den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) til at erklære, at han ikke forstod, hvad jeg havde sagt. Jeg havde virkelig tiltroet det ærede Medlem større Opfattelses Evne; thi jeg troer virkelig, at naar man taler om en saadan Sag, saa har man saamange Forudsætninger især udenfor Salen, at man ikke behøver at nævne, hvad der kunde fremkalde Misstemning. See til Exempel den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage); han synes endog at have en egen Forskærlighed for at læse de Skrifter, jeg oversætter eller udgiver. Den ærede Taler er ved hvad han anførte heldigviis kommet til at berøre, at Forsfatteren af det antydede Skrift har gaaet i Ribe Skole. Om Forsfatteren er „Medlem af Thinget“, som han sagde, kan jeg ikke vide, da det er mig tilføjet anonymt; men hvad jeg veed, det er, at jeg aldrig har gaaet i Ribe Skole, thi jeg har gaaet i Herlufsholm Skole. Men jeg kan ikke nægte, at jeg ogsaa for mit eget Vedkommende ikke er utilbøielig til ogsaa undertiden at see Sagen fra et jydsk Standpunkt og ikke altid fra et kjøbenhavnsk Standpunkt. Og netop fordi jeg haabe ifølge Fødsel og ifølge min politiske Stilling er opfordret til ogsaa at betragte Sagen ovre fra den store Deel af Danmark, som hedder Syland, netop derfor har jeg ogsaa en stærk Opfordring til, naar de ærede Herrer tale om, hvor ønskeligt det var, om der bestod et nøiere Broderbaand mellem de nordiske Stammer, da at udtale min Beklæggelse over, at der desværre i Løbet af de sidste 30 til 50 Aar er opstaaet et sørgeligt Misforhold til det Folk, hvormed det danske Folk staaer i nærmest Forbindelse, og til at udtale det Duffe, som jeg er overbevist om, at mange af mine